

Pochvala

Přišel jsem na sraz svých bývalých spolužáků. Nebyli to osmnáctiletí junáci s vysportovanými těly, ani holky, které jsem se bál oslovit, že dostanu košem. Nečekal jsem opilecký tah až do pozdních nočních hodin. Začínalo se již ve tři odpoledne, aby i osamělé ženy došly domů ještě za světla. Vzpomněl jsem si na svou tchýni, která říkala vnučce, že musí jít včas domů, aby ji nikdo nepřepadnul. Na to následovala logická otázka mojí dcery: „Babi, od kolika hodin se přepadává?“

Utvářely se skupinky, kde se probíraly aktuality posledních let, které byly dokumentovány fotografiemi zahrádek, chat, chalup, rozkvetlých záhonů a upečených zákusků. V hovorech se neobjevovaly pracovní problémy, úspěchy v podnikání a kariérní postupy, ani se neobjevovaly nové partnerské vztahy. Zato se předávaly informace o klinikách, kde levněji operují šedé zákaly, kde je vhodná rehabilitace po operaci kyčelního kloubu a kolik stojí zubní implantáty. Tu a tam se objevila historka, která popisovala téměř jistou smrt. Všichni zbystřeli a soucitně pokyvovali hlavami. Cítil jsem se jako v pohádce, která dobře dopadla, protože příběh vyprávěla samotná hlavní postava.

Chlapi sraz vážně nebrali. Někteří dokonce tak, že na sraz dorazili přímo ze své dílny nebo jen v domácím oblečení pouze bez županu. Bylo patrné, že ženy vyndaly ze skříní to nejlepší, co měly doma. Byly předem u holiče a nanesly si na obličej barvy, pudr a líčidla. S nostalgií jsem se rozhlížel kolem. Kluci výrazně zvážněli, holky se oslovovaly holky, i když jsou věkem babičky. Byl jsem jeden z řady a smutek ze stáří mě přepadl na cestě domů.

Vrátil jsem se po sedmé večer. „Jak sis užil se svými prvními láskami?“ trochu jízlivě položila otázku žena.

„Grupáč, skoro až do rána.“

„A co měly ženy na sobě?“

„Oblečení.“

„Ale jaké? Šaty, kostýmy, v čem přišly, v kalhotách?“

„Přišly v nějakých textiliích.“

Vzdychla: „A o čem jste si povídali?“

„Šedý zákal, bolesti kolen, operace kyčlí a Maruška mluvila o rakovině prostaty. Samozřejmě ne vlastní, ale svého manžela.“

„Vůbec. Zaujalo tě tam něco?“

„Nevím, třeba si později vzpomenu“ zalhal jsem.

Díval jsem se totiž na svou ženu a cítil jsem se dobře. Měl bych za ní jít, pohladit ji a říci pár slov o tom, že jí to sluší. Že si popovídáme, když je důvod, nebo dlouho mlčíme, abychom si zformovali myšlenky. Že je štíhlá a přitažlivá i po letech. Že máme spolu hodně společných zážitků, že muži jsou rádi v její přítomnosti. Tolikrát jsem slyšel: „Nevšimneš si, co mám na sobě. Neřekneš mi nikdy nic hezkého.“

Bránil jsem se: „Řeknu. Například, že včera mi chutnal oběd.“

„To není pochvala. Víš, co se stane z dobrého jídla v trávicím traktu? Jsi sprosták, tak mi neodpovídej!“

Došel jsem k zásadnímu rozhodnutí. Budu Elišku víc chválit, protože je to pořád fajn ženská. Při každé příležitosti. Kolik let nám ještě zbývá, tak ať jsou to příjemné roky. Chválit, chválit, chválit.

Eliška byla celé odpoledne pryč. Při odchodu neřekla nic bližšího. Chce mít chvíli jen pro sebe, napadlo mě. Nechce sdělovat, že jí kosmetička bude čistit pleť nebo že bude sedět v kadeřnickém křesle s potupnými staniolovými natáčkami. Nebo že se setká se svým spolužákem jen tak na kus řeči. Strašně bych jí to přál.

V podvečer Eliška vstoupila do dveří trošku nejistým krokem. Jediná moje myšlenka byla: „Chválit, chválit!!!“

Její obličej byl unavený, tvář odulá připomínající opilost. Opilá nemůže být, to se ještě nikdy nestalo. Nejistotu ve mně vzbudila tím, že hned zamířila do koupelny, zamkla se a pustila naplno vodu. Když vyšla detailně jsem sledoval její obličej, pohyby a řeč těla. Přiklonil jsem se k myšlence: „Pila!“. Přesto jsem ze sebe vypravil: „Eliško, dneska máš ten sestřih i barvu opravdu hezkou.“ Důrazně jsem dodal: „Moc ti to sluší!“

Dlouze se na mě zahleděla a téměř opileckou artikulací a vysíleným tónem procedila z ústní dutiny: „Barvu mám už tři neděle. Dneska jsem byla u zubaře!“ a zašla zpátky do koupelny chladit tvář.